

VĚŽNÍK

KOMPAS TŘEŠŤSKÉ FARNOSTI

SLOVO OTCE TOMÁŠE

Čas je jako prázdné vědro. Co do něho vložíš, to si poneseš.

SVÁTOST NEMOCNÝCH

Protože nežijeme svůj život zcela dokonale, nejsme také zcela připraveni na šťastnou věčnost.

20. PROSINCE 2009 / Č. 64

www.tre-fa.cz
redakce@tre-fa.cz

šéfredaktor

Ing. Vladislav Hynk (VH)

redakce

Bc. Zuzana Nováková (ZN)
Mgr. Květa Zažimalová (KZ)
Lenka Mezerová (LM)

jazyková korektura

Mgr. Květa Zažimalová

typografická úprava

Mgr. David Zažimal

tisk zajistil

FIBOX, s.r.o.
Janouškova 215/20,
CZ-674 01 Třebíč
tel.: +420 568 840 036
fax: +420 568 841 037
e-mail: info@fibox.cz
www.fibox.cz

distribuce

Distribuci zajišťuje redakce
v počtu 210 výtisků.

adresa redakce

Sv. Čecha 1395, Třešť 589 01

kolportéři

redakce; Jiří a Tereza Staňkovi;
Jan a Jana Duchanovi;
Michael a Marie Bambulovi;
Hynkovi st., Hynkovi ml.
a kolportéři z bratrských farností

**Stanovisko redakce
se nemusí ztotožňovat
s obsahem zveřejněných
příspěvků.**

**Anonymní příspěvky
nezveřejňujeme!**

STR.	NÁZEV
3 slovo otce Tomáše
4 tajemství a tradiční zvyky Vánoc
5 začíná advent
6 rozhovor s ...
7 pokoj lidem dobré vůle / misie
8 svátost nemocných
9 adorace ve čvrtek / dveře kostela
10 kořeny
12 z homilie ...
13 farní den / v těchto dnech
13 valentýnské perličky / adventní čas
14 adventní věnec
15 dopis
16 Jan Sarkander
17 co je se mnou / poděkování
18 diář otce Tomáše / vánoční modlitba
19 živý betlém / vánoční koncert
20 informace

Uzávěrka příštího čísla bude 14. února 2010!

NÁKLADY NA TOTO ČÍSLO ČINÍ 16,- Kč.

SLOVO OTCE TOMÁŠE

Milí farníci,

adventní doba spěje ke svému konci a vrcholu. V liturgii zaznívají obzvláště krásné a povzbudivé texty proroků: „*Raduj se, člověče, neboj se, probud' se!*“ A také zároveň i známé „Ó“ antifony, které nás chtějí uvést posledních 7 dní v adventu do slavení velkého tajemství vtělení Božího Syna. V těchto zvoláních se objevují různé tituly ze Starého zákona, které se naplňují příchodem a narozením Ježíše, Spasitele světa: „*Ó, moudrosti, ty vycházíš z úst Nejvyššího; Ó, Hospodine, vůdce Izraellova domu; Ó, kořeni Jesse; Ó, klíči Davidův; Ó, Východe; Ó, Králi všech národů; Ó, Emanueli, králi nás a zákonodárce.*“

O Vánocích bychom měli poznat a uvěřit, že Bůh není Bohem, který prodlévá někde na nebesích, aniž by se zajímal o nás, ale že je to Bůh, který přichází. Je naším přítelem, který na nás nikdy nepřestává myslet a přeje si setkat se s námi, přijít k nám a zůstat s námi. To, co ho k tomu žene, je jeho láska k nám, touha a vůle nás osvobodit od zla a smrti a od všeho, co nám brání být šťastní. Jak hluboké a radostné poselství zvěstují tyto svátky! A jak málo lidí si uvědomuje podstatu Vánoc a už vůbec ne to, že se jich to osobně týká, že se rodí Ježíš na svět kvůli každému člověku.

Při koncertu, kde zazněla Vánoční mše Jana Jakuba Ryby u nás v kostele v Třešti, jsem si uvědomil, jak velkou víru, lásku a radost z narození Spasitele prožíval sám autor této skladby a jistě toto chtěl předat dál skrze zpěv a hudbu. Výkon zpěváků a hudebníků byl kvalitní, jistě jsme všichni měli kulturní a doufám, že i duchovní zážitek. Kostel byl plný lidí. Ale říkám si, kolik z nich věří tomu, že ten narozený Ježíš, o kterém se krásně zpívá, je skutečně Spasitel, Zachránce, Vykupitel světa? A projeví se to v jejich osobním životě?

Už dlouhou dobu přemýšlím, jakým způsobem druhé nenásilně přitáhnout ke Kristu, ukázat bohatý život s Bohem a co může dát víra člověku dnes. Myslím si, že v tom naše farnost má velké rezervy. Rozhodl jsem se, že se připojíme k projektu Noc kostelů, který probíhal v Brně a v Plzni letos v květnu a měl velký ohlas a úspěch u lidí, kteří běžně nejsou nedělními návštěvníky. O tom bude řeč v

dalším čísle Věžníku.

Více než kdy jindy sledujeme odbíjení hodin o půlnoci na Silvestra. V těchto hodinách si navzájem přejeme, dáváme si možná předsevzetí a jsme plni novoročních plánů.

Kniha Sirachovcova připomíná: „*Synu, buď vděčný za čas!*“ (Sir 4, 23) Spisovatel Giovanni Albanese dodává: „*Nevyužitý čas, který není nabitý myšlenkou, láskou a činností je již mrtvolou, a proto vzbuzuje odpor. Času věnuješ hodnotu právě ty. Dáváš mu život, nebo ho necháváš umírat. Můžeš ho naplnit radostí, nebo nudou. Pamatujme na to, že je možné mít špatný den pod jasným sluncem a můžeme mít skvělý den pod zamračeným nebem. Čas je jako prázdné vědro. Co do něho vložíš, to si ponešeš.*“

Přeji vám do nového roku 2010, abyste měli dostatek zlata dobrých skutků, aby váš život byl provoněn kadidlem modliteb a abyste měli myrhu – sílu k překonávání obtíží v životě.

otec Tomáš

TAJEMSTVÍ A TRADIČNÍ ZVYKY VÁNOC

Všichni dobře víme, i většina lidí mimo církvev, co je náplní vánočních svátků. Je to oslava narození Ježíše Krista. My, křesťané, věříme a vyznáváme, že je to Boží Syn, který se stal člověkem a na svět přišel proto, aby nám zvěstoval lásku Boha Otce, kterého usmířil za hříchy všech lidí všech dob obětováním sebe sama. A protože po smrti vstal z mrtvých, je otevřena všem cesta k věčnému životu. Ti, kteří přijali křest, mají přímo záruku účasti na jeho zmrtvýchvstání. Proto tolik radosti, proto tolik radostného očekávání.

Tuto čekací dobu nazýváme adventem (tzn. příchod). Advent však má být především zaměřen na jeho slavný příchod, který on sám přislíbil. Mezi prvním a konečným, vítězným příchodem Páně není co do jeho přítomnosti žádná časová prázdnota: můžeme se s ním kdykoli setkat v bohoslužbě při čtení Písma (= slovo Boží), ve sv. přijímání, ve svátosti smíření a ostatních svátostech a v kterémkoli z našich bližních. Toto setkávání nazývají někteří učitelé duchovního života „příchodem prostředním“. Že má velkou důležitost, je samozřejmé, měli bychom si jej uvědomovat a prožívat. Zvláště v adventě je krásné připravovat se na oslavu jeho narození a přitom vědět, že už přišel, aby zde založil Boží království, do něhož patříme a přebývá mezi námi. Přesto oslava jeho narození má svůj význam, neboť se týká události, která sice již dávno uplynula, ale svůj účinek má nyní v přítomnosti. Zvláště pro toho, kdo byl před Vánoci nebo o nich pokřtěn, se Kristus právě narodil – v jeho duši! Podobně je tomu i s ostatními výročními církevními slavnostmi: zpřítomňují nám události, které jsou Božími zásahy do lidstva a světa, důležitými mezníky v dějinách spásy.

Když jsme prošli čtyřtýdenní adventní přípravou, jsou zde konečně vánoční svátky. Hlavním důvodem jejich prožívání je sice narození Spasitele, ale ta radost z něho je přirozeně cítěna ne jen duchovně, v nitru, ale vyjádřena i navenek, sdílena s ostatními. A to je právě spojeno s

krásnými zvyky, tradicemi, kterými jsou hudba a písně, speciální druhy jídel, v různých krajích se lišící, a hlavně zdobení stromků, stavění jesliček a rozdávání dárků. Tyto obyčeje vznikaly v křesťanských společenstvích postupně a z nich se šířily dál do světa, některé se nyní konají téměř všude. Přinášení jehličnatých stromků do domácností a jejich okrášlování začalo v Německu začátkem 18. století a odtud přešlo do sousedních zemí. V Čechách se objevily první stromky počátkem 19. století (nejprve v měšťanských domech). Všeobecným se tento zvyk stal až po I. světové válce. Symbolika: Strom zelený i v zimě – symbol života (zde i nadpřirozeného, který dává Kristus), jeho osvětlení znázorňuje světlo Boží milosti a Boží slávy, která v Ježíši přišla na svět. Svíci muselo být nejméně 12 (jako apoštolů), okrasy a sladkosti na větvích zavěšené – výraz radosti a lásky mezi těmi, kteří se u stromku sešli.

Stavění betlémů se provádělo nejprve v kostelích. Ale císař Josef II. to zakázal. Musely odtud pryč. Nevím z jakého důvodu. Ale mělo to jeden dobrý dopad. Lidé si začali budovat betlémy doma. Velmi pěkně, barvitě, fantazie jejich tvůrců neznala a nezná mezí. Zahrnuli tam i postavy, které tenkrát v Betlémě nemohly být, často ve velkém množství a podle jejich kraje. Ale to nevadí! Hlavně že je tam Svatá rodina, pastýři a Tři králové, že? Naše město má mnohaletou betlémářskou tradici a někteří majitelé nejen vystavují, ale každý rok doplňují a zaučují mladé zájemce. Bůh jim to odplatí, neboť takhle tato ušlechtilá záliba u nás nezanikne.

Dávání a posílání dárků je krásný zvyk spojený s očekáváním radosti obdarovaných. V evropských zemích probíhá v předvečer slavnosti narození Páně, v Americe na Boží Hod ráno. Vzniklo rovněž v Německu v době reformace. Nadělovací postavou se stal „Christkind“, což jsme si my přeložili jménem „Ježíšek“. Ale již v dávných dobách si pohanští Římané posílali navzájem dary k novému roku. Stejně si po-

ZAČÍNÁ ADVENT, ČAS OČEKÁVÁNÍ A ZKLIDNĚNÍ...

činají v Rusku. Tam se schází rodiny ne o Štědrém večeru, ale na Silvestra. „Dárkovými“ osobami jsou kromě Ježíška Děda Mráz v Rusku a v některých severských státech (Skandinávie) Santa Klaus. Ten se velice ujal v USA. Zajímavé je, že jeho původ napovídá jeho jméno, složené ze santa (od latinského sanctus = svatý) a klaus (tj. koncovka jména Niclaus nebo Nicolaus, tedy Mikuláš!). Úcta k tomuto světcovi je odedávna rozšířena po všech křesťanských zemích Východu i Západu a stalo se tradicí, že v předvečer jeho svátku chodí muži za něj přestrojení a napodobují jeho štědrost. A tak se snad můžeme domnívat, že mikulášská nadílka je starší než ježíškovská. Ovšem dnešní postava Santa Klause ve srovnání s „pravým“ Mikulášem vypadá spíše jako zjednodušený děda Mráz!

Štědrý den bývá nazýván „dnem splněných přání“, neboť mnozí před ním, hlavně děti, své přání vysloví. Ovšem dbejme, aby naše očekávání a přání se nezaměřily jenom k tomu, co bude pod stromečkem a nezastínily si tak tu největší radost, která je z Daru seslaného Nebeským Otcem. Dávání „malých dáreků“ toto připomíná a má své kořeny v koledách, kde se zpívá, jak lidé spěchající do Betléma přinášejí Ježíškovi různé věci.

Důležitá jsou o Vánocích společenství, hlavně rodinná. Nezaměnitelné místo má štědrovečerní večeře. Svým svátečním charakterem by měla být podnětem k co nejlepšímu společnému stolování kdykoli, v neděli nebo i ve všední den, při prostém jídle. Vždyť i u nejprimitivnějších národů bývá pozvání k obědu či večeři považováno za projev přátelství, důvěry, úcty a kulturnosti.

Snažme se, abychom Vánoce neprožili povrchně, dejme jim hloubku, jakou si zaslouží, aby v nás z nich pro nastávající nový rok aspoň něco zůstalo.

Přeji Vám co nejlepší jejich prožití po stránce duchovní, dárkové i chuťové, vždyť to všechno patří k sobě. Ať se vám nestane nic nepřijemného, hlavně ať nespolknete kůstku kapra!

Zdraví Vás

P. Jaroslav Růžička

Vánoce nám letos klepou na dveře o něco dříve než loni. Vánoční svátky začínají vždy adventem. Advent pochází z latinského slova adventus, což znamená příchod, a jedná se o období čtyř týdnů před Vánocemi. Lidé si v tomto období připomínají proroky a očekávají příchod Mesiáše.

Svátek mají také někteří důležití svatí: 30. 11. sv. Ondřej, 4. 12. sv. Barbora, 6. 12. sv. Mikuláš, 13. 12. sv. Lucie.

Do tohoto období neodmyslitelně patří adventní věnec. Advent doprovází symbolické zapalování svící na adventním věnci, který od nepaměti znázorňuje vítězství a královskou důstojnost. Adventní věnec je tak holdem tomu, kdo je během adventu očekáván, tedy Ježíši Kristu. Rozlévajícím se světlo z hořících svící pak rozptyluje temnotu a strach, jako sám Spasitel. Zvyk používání adventního věnce je starý přibližně 150 let. Kruhová podoba připomíná ustavičnou cestu slunce a koloběh přírody. Tradiční barvy věnce, červená a zelená, jsou symbolem života. Věnec ze slámy prý přinášel požehnání. Na počest slunce se zdobil zlatými stuhami. Čtyři adventní neděle se lidově označovaly jako: železná, bronzová, stříbrná a zlatá.

Tak tedy: Požehnané a radostné Vánoce přeji všem!

O. Hrbková

Rozhovor pro toto číslo byl pořízen již v srpnu, kdy P. Roman trávil dovolenou v ČR.

1. Napadlo Vás někdy v dětství nebo v době dospívání, že byste mohl být misionářem?

Úplně v dětství mě to nenapadlo nikdy, ale i jako dítě jsem měl touhu podívat se do světa. Lákaly mě takové krajiny jako Afrika nebo naopak třeba i někde na severu. Vždycky jsem obdivoval lidi, kteří opustili svoji zemi a vydali se žít úplně někam jinam, v jiné kultuře. Jako dítě jsem obdivoval misionáře, ale nikdy mně samotnému nepřišlo na mysl, že bych mohl já něco takového dělat.

2. Jak přijala Vaše rodina rozhodnutí, že se stane misionářem?

Každý člen rodiny to přijal trochu jinak, asi nejtěžší to bylo pro moji maminku, která si nejvíc brala takové to odloučení. Moji sourozenci to rozhodnutí přijali docela sportovně, možná si mysleli, že je to bláznovství žít v nějaké úplně jiné zemi, která je vzdálena tisíce kilometrů od naší vlasti. Vcelku mé rozhodnutí přijala rodina dobře, pozitivně.

3. Jaké máte pocity, když jste na krátký čas vytržen z každodenního života na Haiti a vrátíte se třeba na dovolenou do Čech?

Dovolená v Čechách a na Moravě je pro mne opravdu takové uvolnění tím, že změním tře-

ba na měsíc prostředí, ve kterém žiji. Tak nějak se mohu znova zastavit a promyslet všechno to, co dělám a proč to dělám. Je to vždycky příležitost k tomu, aby se člověk zamyslel sám nad sebou, nad svým životem, nad tím, co po mně Bůh chce. Pak ten návrat je novou výzvou začít radikálněji a opravdověji žít ideál, pro který jsem se rozhodl.

4. Pracujete ve své farnosti jako kněz sám, nebo máte nějaké spolupracovníky?

Na Haiti mají kněží spoustu spolupracovníků laiků a pracuje se tam daleko více ve spolupráci s laiky, mám tam spoustu katechetů, kteří (když ve farnosti nejsem) slouží bohoslužby slova a pomáhají s pastorem mládeže, s pastorem dětí, které se připravují na první svaté přijímání, rodičů, kteří chtějí nechat pokřtít děti. Na Haiti se pracuje daleko více se spolupracovníky, než tady u nás v České republice. Církev je tam opravdu živější a více zakořeněná mezi lidmi, není to tam tak odtržené jako u nás (laici a kněz), na Haiti se kněz cítí v církvi začleněn jako v rodině.

5. Je Vaše misionářská činnost nějak časově omezena?

Samozřejmě určitě mojí smrtí! Prakticky to ví jen Pán Bůh, jak dlouho mne chce ještě na misiích, záleží to také na mých představených, do určité míry také na mně samotném. Zatím se musím přiznat, že jsem o téhle otázce hlouběji neuvažoval.

6. Jak dobře ovládáte jazyk, kterým se na Haiti mluví?

Působím na Haiti už 7 let a myslím si, že jejich jazyk ovládám docela dobře. Samozřejmě,

„ Na Haiti se víra prožívá možná hlouběji než u nás v České republice ... „

že rodilí *Haitiané*, kteří tím jazykem (*kreolština*) mluví od narození, vždycky poznají, že to není můj rodný jazyk, ale já si myslím, že jazyk ovládám obzvláště a domluví se v každé situaci.

7. Mohl byste říct pár slov o odlišnostech křesťanské víry žité u nás a na Haiti?

Na Haiti se víra prožívá možná hlouběji než u nás v České republice, je to asi dané tím, že lidé jsou často závislí na církvi, na farnosti, někdy až existenčně. A tak od církve, od víry daleko více očekávají než u nás. Tam lidé závislost na Bohu prožívají velice osobně, víra je hlubší než u nás, kde věřící prožívají víru tradičně a zvykově.

8. Splnilo Vaše působení na Haiti Vaši prvotní představu o životě misionáře, nebo je realita naprosto jiná?

Musím se přiznat, že odpověď na tuto otázku je ta druhá část otázky. Realita je jiná. Nechtěl bych říct naprosto jiná, to by neodpovídalo pravdě. Ale realita a život misionáře v takové chudé zemi je jiná, než jsem si představoval. Trvalo mi dost dlouho, než jsem tu odlišnost přijal. To, že to není tak, jak jsem si představoval. Realita byla a je daleko tvrdší a život daleko prozaičtější než představy, které jsem měl z filmů jako je *Misie*, kdy jde o zidealizované představy.

- KZ -
otec Tomáš

POKOJ LIDEM DOBRÉ VŮLE

Znovu nastávají nejkrásnější svátky roku – Vánoce, které svou jímavou a slavnostní atmosférou navozují radostnou náladu, v níž mají lidská srdce k sobě blíž a jsou vždy přístupnější různým úvahám. V klidnějších svátečních dnech se v tichu při rozsvíceném stromečku jinak přemýšlí, než v denním spěchu a shonu. Jako na filmovém pásku před námi probíhají všechny ty uplynulé všední i sváteční dny; ožívají před námi všechny ty naše lidské radosti, ale také malé i velké starosti, které život přináší. V tichu se noříme do svého nitra a ohlížíme se zpět, abychom zhodnotili uplynulý rok, co se nám podařilo splnit a co je ještě třeba vykonat.

Ano, musíme často najít v sobě sílu k překonávání různých překážek. Věříme, že i ty se dají překonat vzájemnou pomocí, ochotou a porozuměním. Poctivá práce nám pomáhá vytvářet lepší podmínky pro nás i pro naše děti.

Čestnost v jednání dává zdraví i sílu morální. A připojíme-li k tomu ještě úsilí o zabezpečení míru, které tryská z našich srdcí, pak se jistě naplní to krásné poslání vánočních svátků, to tolik vroucí betlémské přání: Pokoj lidem dobré vůle!

Kéž Ježíšek položený v jesličkách přináší lásku a mír pro celý svět!

Pod ochranou Svaté rodiny ať prožíváme všechny dny budoucího roku 2010.

Požehnané Vánoce našemu panu faráři a všem spřízněným duším přeji **manželé Hrbkovi**

MISIE

Misiím můžeme pomáhat naší činností, odlepováním poštovních známek, na čemž již někteří farníci pracují. Budeme posílat přes Valašské Meziříčí – pomoc misiím v Africe. Prosíme o další pomoc, známky ze sběru v našich kostelích čekají... Děkujeme předem.

Lidmila Vokřínková

SVÁTOST NEMOCNÝCH

11. února se v církvi slaví svátek Panny Marie Lurdské a na tento den připadá světový den nemocných. Obvykle se v tuto dobu v kostelích při mši svaté hromadně uděluje svátost nemocných. V naší farnosti to bude v neděli 7. 2. 2010. V souvislosti s tímto svátkem se můžeme pozastavit u této svátosti a podívat se, co o tom říká Katechismus. Biblickým textem, na který se praxe pomazání nemocných odvolává, je novozákonní list Jakubův 5,14-16:

Je někdo z vás nemocen? Ať zavolá starší církve, ti ať se nad ním modlí a potírají ho olejem ve jménu Páně. Modlitba víry zachrání nemocného, Pán jej pozdvihne, a dopustil-li se hříchů, bude mu odpuštěno.

Církev věří a vyznává, že mezi sedmi svátostmi existuje jedna svátost určená zvláštním způsobem k tomu, aby posilovala ty, kteří jsou postiženi nemocí, stářím a zvláště ty, kteří jsou na odchodu z tohoto světa. Korunou celého života je chvíle poslední, umírání, smrt. Záležitost tak osobní, že nikdo jiný nás v ní nezastoupí. Smrtí nám však život nekončí, jen se mění způsob bytí, otvírá se nám věčnost.

Protože nežijeme svůj život zcela dokonale, nejsme také zcela připraveni na šťastnou věčnost. Kristus Pán myslel i na to a dal nám svátost nemocných, pomazání, jak to zaznamenal sv. Jakub. V minulosti se říkalo „poslední pomazání“. Ne však proto, že pro přijímajícího by to mělo znamenat poslední úkon jeho života, ale proto, že ze čtyř svátostí, které se udělují pomazáním olejem, bývá většinou svátost nemocných jako pomazání poslední.

Přijde-li NEMOC, STÁŘÍ, připrav se na možnou smrt, zavolej si kněze! Buď moudrý jako těch pět družiček z evangelia, dolej oleje své duši, abys byl připraven, kdyby snad ženich náhle přišel. Lidé po léta nemocní chodí k lékařům, to je správné, ale to nejdůležitější chybí. Když se chystáme na návštěvu, na dovolenou, jak velké jsou to přípravy, i když víme, že se brzy vrátíme domů. A smrtí odcházíme na cestu nejdlejší, ze které není návratu.

Svátost nemocných mohou PŘIJMOUT

věřící, kteří dosáhli užívání rozumu, tedy ne malé děti, u nichž nelze ještě mluvit o hříchu. Tedy, kdo může přijmout svátost nemocných: Toto svátostné pomazání má se udělovat se vší péčí těm věřícím, kteří nebezpečně chřadnou nemocí nebo stářím. Pro posouzení, zda se jedná o vážné onemocnění, postačí rozumně odůvodněné, pravděpodobné mínění, bez zbytečné úzkostlivosti; a pokud by bylo třeba, je možno poradit se s lékařem.

* Před chirurgickým zásahem (operací) je možno udělit svátost pomazání nemocných tehdy, je-li příčinou této operace nebezpečné onemocnění.

* Starým lidem, jejichž síly značně ochabují, je možno udělit svátostné pomazání, i když není vidět nějakou nebezpečnou nemoc.

Jestliže nemocný, který přijal svátost pomazání, opět nabude zdraví, může v případě další těžké nemoci tuto svátost přijmout znovu. Během těžké nemoci lze svátost opakovat, jestliže nastane zhoršení.

LÁTKOU této svátosti je pro tento účel olej posvěcený buď biskupem o Zeleném čtvrtku, nebo svátost udělujícím knězem. Může to být olej olivový nebo jiný rostlinný, kterým je nemocný pomazán na čele a na rukou. Podstatnou FORMOU jsou slova modlitby: „*Skrze toto svaté pomazání ať tě Pán pro své milosrdenství posílí milostí Ducha svatého, ať tě vysvobodí z hříchu, ať tě zachrání a posílí!*“

UDĚLOVAT tuto svátost může pouze duchovní osoba s kněžským svěcením - biskup nebo kněz. V případě, že je těchto duchovních přítomno více, musí tentýž duchovní udělit látku i formu svátosti - tedy mazání i modlitbu. Je žádoucí, pokud je nemocný při vědomí, že se koná nejprve svátost smíření a po udělení svátosti pomazání se podává svaté přijímání.

Jaké jsou ÚČINKY této svátosti? Tato svátost rozmnožuje posvěcující milost nemocného a spojuje ho s Kristovým utrpením k jeho vlastnímu prospěchu i k prospěchu celé církve. Svátost má duchovně posílit a potěšit člověka. Navrátit mu fyzické i duchovní zdraví a nese s sebou podle vnímání církve i odpuštění hříchů. Bude-li to

prospěšné ke spáse duše, může svátost způsobit i tělesné uzdravení.

Kdyby lidé lépe znali, co je člověk, proč vlastně žije, kam kráčí, UVĚDOMILI by si, jak je důležité se připravit na přechod z tohoto světa na věčnost. Jak víte z ohlášek, jednou za měsíc navštěvuji nemocné farníky, kteří nemohou chodit do kostela z důvodu své nemoci nebo stáří. Modlím se s nimi, podávám jim svaté přijímání a na požádání je vyzpovídám a jednou do roka jim udělím svátost nemocných. Je to vždy pěkné setkání, které mě obohacuje a uvědomuji si při tom své nenahraditelné a nezastupitelné poslání kněze při vysluhování svátostí. V naší farnosti je většina věřících staršího věku a sami můžete posou-

dit a dokonce sami to říkáte, že nás v kostele ubývá. Proč o tom píšete? Chtěl bych vás vyzvat k zodpovědnosti za druhé lidi, protože se stává, že na jednou někdo starší onemocní a nemůže chodit už dál do kostela, ač by chtěl a nemá nikoho věřícího z příbuzných, kteří by mu zajistili službu kněze. Je to také projev bliženské lásky. Proto si myslím, že pokud o někom víte, že dříve chodil do kostela a teď nemůže a měl by zájem, oznamte mi to, prosím, a já ho rád navštívím. Je to moje služba a poslání, ne obtěžování kněze, jak si mnozí myslí. Je potom velká škoda, když takoví lidé umírají bez svátostné posily.

P. Tomáš Caha

ADORACE VE ČTVRTEK - PROSTE A DOSTANETE

Každý čtvrtek večer od 19:15 hodin, jak slyšíte v neděli v ohláškách, se koná adorace před vystavenou Nejsvětější svátostí v kostele sv. Kateřiny. Ve čtvrtek proto, že byla ustanovena svátost oltářní, kněžství a také že se Ježíš modlil v Getsemanské zahradě. Je to vhodná příležitost setkat se s eucharistickým Ježíšem a vložit mu k jeho nohám své radosti a bolesti a načerpat od něj sílu do všedního života. Soukromá i společná přímluvná modlitba je v duchovním životě nezbytná a sám vím, jak člověka posilní to, když ví, že se za něj někdo modlí, že na to není sám.

Proto mě napadlo a navrhuji, že by nebylo od věci, kdyby se při čtvrteční adoraci přečetli vaše konkrétní prosby a společně jsme se za to modlili, popřípadě i díky, které byste napsali na papír a dali do krabičky vzadu v kostele během týdne. Slyšel jsem, že dříve ve farnosti se v neděli četl úmysl nějakého člověka, za co se ve farnosti budeme modlit. Pán Ježíš řekl: *Když se dva nebo tři shodnou na jedné věci a budou ho prosit, dá jim to.*

P. Tomáš Caha

DVEŘE KOSTELA

Zaujal mě článek v minulém čísle Věžníku, neboť jsem měla shodné myšlenky ... doporučuji k zamyšlení!

Opakovaně v našich chrámech slyšíme: „Zaradoval jsem se, když mi řekli: *Do domu Hospodinova půjdeme s radostí.*“ Těž v kancionálech = zpěvnících = zpíváme k přijímání v mešní písni č. 518 (Shlédni, Bože, z nebes vysokosti, nápěv Holan, r. 1887): „*Abys nestál u zavřených dveří, abys našel ve mně chrám, ze vsí síly v Tebe, Pane, věřím, duši svou Ti otvírám...*“ V Cyrilometodějském kancionálu, z kterého jsme zpívali a modlili se dříve, byla po koncilu změněna slova písně, zcela. Byly vydávány nové kancionály, jak se měnila liturgie, též jak se tvořily diecéze, jak v Čechách, tak na Moravě. Stále se učíme i různé mariánské písně, mládež rytmické... U nás Labyrinth, schola, dle výběru vedoucích, další sbory, zvl. nyní v adventním čase a vánočním. Vždyť všichni rádi zpíváme v našich chrámech (i když v některých domácnostech i na veřejných místech – obchodech – jsme umlčováni, vážíme si toho, že i po změnách zůstává to, že můžeme Boha, Pannu Marii a svaté chválit zpěvem denně!

Lidmila Vokřínková

APOKRYF O JOSEFOVI NEŽ UTEKL S RODINOU DO EGYPTA

„Josefe, synu Jákobův, jak se daří?“

„Á, Ondřeji, synu Jonášův, rád tě vidím! Děkuji ti za optání, není to zlé, vždycky může být líp!“

„Vracíš se domů ...?“ zajímal se Ondřej.

„Ano, byl jsem u Šimona, měl pro mě práci. A zaplatil dobře, není škrt, jak se o něm mluví.“

„A co syn, Josefe, co syn? Měl jsem takovou radost, když jsem slyšel, že se vám narodil.“

„Jeshua je krásnej kluk, trochu maličkej, ale je zdravěj jako buk, roste nádherně.“

„Kolik je mu vlastně?“

„Bylo mu sedm týdnů. Předevčirem jsme se vrátili z Jeruzaléma. Očišťování skončilo, šli jsme jej obětovat do Chrámu.“

Ondřej se překvapeně podíval na Josefa: „Byli jste v Jeruzalémě? ...ale jistě, hrdý otec prorozeného!“ plácal Josefa vesele po zádech.

Pak se zatvářil ustaraně: „A bydlíte pořád tam ...nahore v jeskyni?“ Josef přikývl.

„Teda, ti s tebou vyšplouchli, ti tvoji bratránci. Takovej pěkněj statek děda zanechal, člověk by řekl, rodina se podělí, ále...my to doma

máme taky tak, nemysli si, ne nadarmo říkal strýc Jonáš, „po přízni řízni“. Takže ti nenechali nic a táboříte s Marií a Jeshuou v jeskyni, jako za Adamových časů, co?“

„Nečekal jsem to. Přišli jsme sem vlastně kvůli soupisu a dědictví. Ale když soudce rozhodl, co nadělám?“ mávl Josef rukou. „Však ono nějak bude, Pán Bůh se postará. Už teď to vidím...“

„A co takhle ven, do ciziny, do Egypta bys nešel? Když nemáš nic... Říkají, že v pohraničních městech je o práci nouze. Samosebou to není žádněj med, lidi tam jsou z hrubší mouky..., ale když není zbytlí...“

„Ty bys šel do Egypta?“

„Já? Ale já tady mám po otci pole, děti dospívají... To víš, já už tady mám kořeny.“

„No vidíš. Poslouchej, to ti musím říct. Můžeš jít ještě chvílku se mnou?“

„Jo, jo, rád si popovídám s kamarádem z dětství. Když já si vzpomenu, co my jako kluci... tak povídej!“

Josef vyprávěl: „V Jeruzalémě to bylo nádherný, miluju Chrám, však víš. Když jsme obětovali, najednou se tam objevil stařec jako z dob proroků, prodral se ke mně a k Marii, vzal Jeshuu, zvedl jej na rukou a začal prorokovat. Lidi si šuškali, že prý to občas dělává. Je vyschlý jako křížala, žije snad jen ze vzduchu a z modliteb.“

„A co prorokoval?“

„Prorokoval štěstí a spásu Izraele. Vypadal šťastně, jakoby se něčeho dočkal. Jen jsem měl strach, že Jeshuu upustí, jak s ním tak pohazoval. Tekly mu slzy a jeho prorokování přecházelo v píseň. Nikdy jsem nic podobného nezažil.“ Josef rozhodil rukama.

„Josefe, vidíš, to je za to, co jste si v těchto posledních dnech vytrpěli. Hospodin vás chtěl potěšit.“

„Pak mluvil i o meči a díval se při tom na Marii, to jsem se zachvěl.“

„To víš, musel něco říct i o tom, že s dětmi to nebývá vždycky lehké a chudí nemají na různých

ustláno...“

„A pak, představ si,“ vypravoval Josef „z davu se vyloupila taková stařenka, snad sto let jí bylo, malinká, ale očka jako trnky. Vzala Jeshuu taky do náručí a líbala na čelo, ukazovala ho všem okolo a povídala, jak je požehnaný.“

„Josefe, uvidíš, že se na dětech dočkáš větší radosti, než jsem se dočkal já. Ti moji ...“ mávl rukou zase Ondřej.

„Styděl jsem se, že jsem u sebe neměl ani chrámovou vindru, abych jim za proroctví něco dal, tak jsem tam stál a děkoval, ale oni oba děkovali nám, žehnali nám, a když konečně dítě vrátili, tančili v jakési podivné radosti podloubím a zpívali chvalozpěvy...“

„Krásný zážitek ... a pak jsi hned nastoupil k Šimonovi, co?“

„No, poslouchej ještě, tím to nekončí... můžeš chvíli? Musím ti to doříct, Ondřeji.“

„Ale rád, Josefe, rád.“

„No tak, vrátíme se zase tam nahoru a já se tak rozhlížím po jeskyni a říkám si: ‚Tak nám v Chrámě všichni žehnali, tak, pane Bože, dej, ať tady z téhle jeskyňky udělám brzo trochu něco jako dům.‘ Jako chlapa mě to štve, že bydlíme v tom bývalým chlívě. Rozumíš? Maria je skromná a ze všeho má radost, ale já sám bych taky chtěl pro rodinu vydobýt lepší bydlení.“

„Jistě, Josefe, kdybych ti tak mohl nějak pomoci...“ vzdychl bezradně Ondřej.

„Počkej, poslouchej. A rozdělávám venku oheň. No a najednou na té úzké cestě k nám stojí velbloud. Člověče, já jsem se ti lekl. Chytil jsem klacek, ale potily se mi dlaně, srdce až v krku. Za prvním ještě pět. Šeřilo se a proti obloze, jak jsem se na ně zespoda díval, byli strašně velcí. Taky jsem viděl kopí. Já jsem se bál a začal jsem se modlit. Oni přišli blíž až na ten plácek, co je před jeskyní, a velbloudi se začali skládat. Rozumíš, napřed kolena, pak zadek. A slezli z nich takoví pánové, vypadali dost vznešeně, něco říkali, ale já jim napřed nerozuměl. Ukazovali na oblohu a na tu velikou hvězdu, co teď tak jasně svítí a pak jsem pochytil nějaký slova: ‚Dítě, narodilo se, dítě Žid.‘

„Ano,“ povídám, ‚dítě je tady, ale já se vás bojím. Je maličké, nepustím vás tam.‘

Ale vypadali dost mírumilovně – alespoň ti první tři. A mluvili, mluvili jemně a pomalu a něco

jsem pochytil, když začali řecky. A prý, jestli je to syn.

„Je to syn,“ povídám. A prý, že by rádi dítěťátko viděli. A pak se ukázala na prahu Maria a Jeshuu měla na rukou. A jak na ni dopadala zář hvězd a ohýnku, vypadala nádherně...no mám pro ni slabost.“ Pokrčil Josef rameny a Ondřej se zasmál a šťouchl Josefa do boku.

„No a co bylo dál?“

„A ti pánové najednou padli před naší jeskyní na tvář, pak povstali a přinesli zlatý řetěz a nádobku se vzácnou masťou a jeden z nich nasypal do ohýnku velikou hrst kadidlových zrn a všude bylo vůně jako v jeruzalémském Chrámě. Ještě teď nám to v jeskyni voní jako...v nebi. Pak se uklonili a šli pozadu a pořad se ukláněli cestou zpět k těm tamaryškům, tam nasedli na velbloudy a odjeli. A teď mi pověz, Ondřeji, co si o tom všem mám myslet.“

„A co si chceš o tom myslet? To je veliké Boží požehnání! Ty teď můžeš prodat řetěz, protože ho Jeshua potřebovat nebude, koupíš dům dole a zařídiš dílnu. Modlil ses o to, nebo ne?“ Usmál se na přítele Ondřej.

Josef okamžik přemýšlel a pak zase pokrčil rameny a trochu se usmál:

„No, to je pravda. Budu tesařit a Jeshuu naučím řemeslo, koupíme krávu. Bůh vážně žehná, Ondřeji. Nakonec tady přece jen zapustíme kořeny.“

Ondřej stiskl Josefovi ruku:

„Josefe, já teď už mažu domů, Rebeka mě čeká s večerí. Jsem moc rád, že jsem tě potkal, povídal jsi mi krásné věci.“

V noci Josef špatně spal. Probudil ho hluk a rána do boku. Stál nad ním anděl, vypadal strašně přísně, takže se Josef nezmohl na otázky ani na odpor:

„Ihned vstaň, vezmi dítě i jeho matku, uprchni do Egypta a buď tam, dokud ti neřeknu. Herodes hledá dítě, aby je zahubil.“

On tedy vstal, vzal v noci plačící dítě i jeho rozespalou a překvapenou matku a odešel do Egypta. Do stáje vonící kadidlem ani do betlémské dílny, o které začal snít, nikdy nevstoupil a kořeny tam nezapustil.

Jan Zach

Z HOMILIE...

V neděli, 13. září, jsem jela do Vídně, kde se ve vídeňské městské hale slavila pouť Růžencového smírného společenství za mír ve světě a která koná se vždy druhou neděli v září u příležitosti svátku Jména Panny Marie. Bohoslužbu vedl pan kardinál Kryštof Schönborn. Před bohoslužbou vydával svědectví pan Manfréd Lütz – spisovatel.

Posílám Vám výtah z homilie pana kardinála Kryštofa Schönborna.

Motto: Je nemožné, abychom mlčeli o tom, co jsme viděli a slyšeli.

Co to je, o čem je nemožné mlčet? Je to pro nás, jako pro sv. Pavla – „...lásku Kristova nás nutí o něm mluvit...“ Přitom snad myslíme na lidi v Africe nebo Asii, atd. Máme my vůbec mluvit o víře? Cítíme to jako indiskrétnost, ostýcháme se mluvit o své víře s druhými...

V evangeliu 24. neděle v mezidobí Ježíš vlastně zakazuje, aby se o něm mluvilo. Ježíš přísně zakázal apoštolům, aby o něm mluvili. Co Ježíše k tomu přimělo? Platí to i pro nás? Mám raději o své víře mlčet? – Ježíš to řekl, protože věděl, že mu nebude porozuměno. Budou ho brát jako politického mesiáše. Vždyť když mluvil o tom, že bude muset trpět a zemřít, sv. Petr mu řekl, že se mu to nemůže stát. Ježíš reaguje velmi silně: „Jdi ode mě, satane, nemáš na mysli věci božské, ale lidské.“

Jak je to s námi? Nenosíme v srdci falešné představy o Bohu? Musíme se ptát: „Kdo je vlastně Bůh?“ – Dnes mnoho lidí říká: „Něco nad námi musí být.“ Dříve si lidé snad představovali Boha jako nebeského Otce, který všechno ví a také potrestá. Pro jiné to byl starý muž s vousy, který nás vezme do nebe. A jiní říkají, že Bůh není. – Mnozí také myslí takto: „Jak může Bůh dopustit tolik zla a utrpení?“

Byl jsem v Asii po katastrofě Tsunami. Také jsem si řekl: „Jak to může vůbec Bůh dopustit?“ Ale potom se naskytla otázka pro ty, kteří přežili: „Kde jsi byl v myšlenkách, když jsi jel na dovolenou? To jsi na Boha vůbec nemyslel. Až teprve,

když se něco stalo.“

*Možná, že Ježíš zamítal, aby o něm apoštolé mluvili, abychom my odložili falešné představy o Něm. Nás musí někdy ohromit myšlenka na **osobního Boha**. Proto o něm musíme mluvit tak, abychom lidi neodrazovali.*

V prvním čtení této neděle říká prorok Izaiáš: „Bůh mi otevřel ucho...“ A sv. Jakub ve druhém čtení: „Jdi a naslouchej...“ Máme dvě uši, dvě oči, dvě ruce, dvě nohy, ale jedna ústa. Musíme více naslouchat, jak máme mluvit – nejdříve musí Bůh mluvit ke mně a pak já mohu mluvit jiným o něm. Nejprve musím vidět potřebné a pak mluvit o Bohu a uskutečňovat činnosti rukama a nohama.

*Říká se: „Ukaž mi svou víru skrze skutky!“ – Sv. František z Assisi řekl, že máme zvěstovat Boha všem a když je to **nutné**, tak o něm mluvit. Jen skutky opravdu přesvědčují. I Maria řekla: „**Dělejte**, co vám řekne!“*

Tedy bez naslouchání, vidění a činů nebude úspěch v mluvení o Bohu.

*SSO – Sdružení smírné oběti
Sestra Marie Václava Židlická, Brno*

Sdružení smírné oběti (SSO) má i zde u nás několik členů, sestru Marii Václavu jsme poznali při zájezdu do Králík, to byl s námi p. Miroslav Sedláček. Je též členem SSO. Jistě by tato komunita ráda přijala další členy.

Sestra Václava pro věk byla přeložena do Brna a stále se vzdělává v angličtině, chodí do Royal school v Brně, do University třetího věku – do kurzu Spirituální dimenze člověka. Mají přednášky každých 14 dní. Jedna z nich má název Křesťanské hodnoty – opomíjený základ moderní demokracie. Bude ji mít Th.Lic. Jiří Kaňa z brněnského biskupství. Má náš obdiv, Pán jí žehná...

Lidmila Vokřínková

FARNÍ DEN S PLZEŇSKÝM BISKUPEM FRANTIŠKEM RADKOVSKÝM

Každým rokem je v naší farnosti na začátku školního roku zvykem, že bývá farní den. Jelikož letos v červenci byla primice, tak už nebylo sil, abychom jej v září uspořádali. A protože byl zájem vás farníků a z vaší strany se tato akce hodnotila pozitivně, napadlo nás pozvat jako hosta třešťského rodáka, plzeňského biskupa Františka Radkovského, který letos oslavil své jubileum – 70. narozeniny. I on sám projevil nadšení nad tímto nápadem prožít s třešťskými farníky jeden den. Hledali jsme vhodný termín, který by vyhovoval oběma stranám, nakonec jsme se dohodli, že to bude už v neděli 14. 2. 2010.

Uspořádání programu bude stejné: 10:00 mše svatá u sv. Kateřiny, pak společný oběd v kulturním domě, přednáška otce biskupa spojená s prezentací o turínském plátně – před začátkem doby postní, na závěr bude kulturní program: vystoupení skupiny Effatha a dětské školy. Na oběd se bude přihlašovat v neděli 7.2.2010 na konci mše svaté. Všichni jste srdečně zváni.

otec Tomáš

V TĚCHTO DNECH...

V těchto dnech vzpomínáme v modlitbě na katolickou spisovatelku Marii Holkovou, která zemřela 5. prosince, právě před svátkem sv. Mikuláše, kterého tak uctívala tím, že psala pro děti – mimo jiné – mikulášské scénky a scénky o dalších světcích. Jsou stále ceněné a u nás čekají na uvedení. Měla k naší farnosti dobrý vztah a ráda sem zajížděla. Již 7 roků odpočívá na hřbitově v rodinné hrobce v Ostravě – Vítkovicích. Její rozsáhlé dílo však zůstává...

Lidmila Vokřínková

VALENTÝNSKÉ PERLIČKY

V Německu byla v jednom ženském časopise anketa. Anketní otázka zněla: Kterou větu má žena nejraději? Téměř všechny odepsaly: *Nejraději jsem, když mi manžel řekne – mám tě rád!* Ale tato odpověď nezískala první cenu. Tu získala odpověď: *Co já slyším nejraději? Když nám v postýlce začne v noci plakat děťátko a když já, utahaná, chci k němu vstát, abych ho obsloužila, a tu mi můj manžel řekne: Lež, prosím tě, máš toho dost, já to obstarám... To mám nejraději.*

Cítíme, že je to správná volba. Jenom říkat – mám tě rád – a nepřinášet oběti v běžném životě, to by bylo málo. Přeji vám všem lásku OBĚTAVOU.

Kněz přišel navštívit nemocného. Muž leží v čistém lůžku a jeho žena vypravuje: *Byli jsme oddáni začátkem války. Manžel narukoval a byl těžce raněn. Od té doby leží 35 let jako lazar... Otče, ona ze mě, jako z muže, nikdy nic neměla. Denně děkuji Bohu za dvě věci: za víru v srdci a svatou ženu vedle sebe, říká nemocný. A žena říká: Otče, my jsme tak šťastni, že jsme si zůstali věrni!*

Přeji vám všem VYTRVALOU lásku.

P. Tomáš Caha

ADVENTNÍ ČAS

Máme radost, že se dle Průvodce adventem můžeme s radostí modlit a máme také roráty v 6 hod. ráno...

Kéž by byly v budoucnu každý den, jako za našeho mládí při petrolejovém a svíčkovém světle, kdy jsme pak ve sněhu odcházeli do školy... Ve Svatovítské katedrále mají roráty denně...

Lidmila Vokřínková

ADVENTNÍ VĚNEC

Už je na stole, krásný, voňavý, zelený, čerstvý, ozdobený sušenými jablky a ořechy, první svíčka zapálená, náš adventní věnec.

Možná patříte mezi ty šťastné, kteří se na čtyři týdny ztiší, uklidní, postí a modlí. Já, bohužel, patřím mezi blázny, kteří o ideálu ví, ale každoročně nějakým záhadným způsobem propadnou všeobecné čtyřtýdenní panice. Napéct asi tak 50 druhů cukroví, vymyslet a koupit dárky pro půl zeměkoule, uklidit všechno včetně boudy pro psa, naaranžovat do domu ty neuvěřitelně kouzelné, vlastnoručně vyráběné dekorace, změnit image, projít všechny dětské předvánoční zkoušky a vánoční besídky s úsměvem, vyfotit originální PF, pořídit kapra, předělat a postavit betlém, zajistit stromeček, zorganizovat sváteční návštěvy a hlavně se na ně psychicky připravit. Vše to na mě křičí ze všech koutů, kam se podívám, a ve vnitř našeptává, že to musím zvládnout. Snažím se, vážně se snažím...

„*Nenechám se nervovat!*“ přikazuji si, když se pouštím do medových perníčků. Letos to bude v pohodě! Zapínám svoje nejoblíbenější vánoční cedéčko (samozřejmě Labyrint) a prozpěvuji si svůj alt, zatímco válím těsto.

„*Mami, až to skončí, můžu tam dát Svěráka Uhlíka a Zdeňka?*“ dívá se na mě Honzík znechuceně. Nevytočí mě to! „*To víš, že jo,*“ odpovídám s úsměvem.

O několik písní později mi úsměv pomalu křečovitě ztuhl při úklidu vysypané mouky a umývání od vajíčka upatlaného nejoblíbenějšího Veručina medvěda. Aby nám taky trochu Verča pomohla, tak celou jednu várku perníčků v nestřeženém okamžiku posolila.

A hned záhy na to jsem si uvědomila, že to všechno dělám proto, abych viděla, jak Vojta odhodil vzteky vařečku a pak sám sebe na zem, protože mu Honzík řekl, že to, co má na plechu, vypadá jako hovínka.

Dělání, dělání všechny smutky zahání!... vypínám řvoucí cedéčko.

Honzík mě umí vytočit. Bohužel ta vařečka byla velmi blízko a moje nervy v čudu.

...Pláč...

Pocity sebeobviňování a méněcennosti se ke mně dostaví téměř okamžitě po výkonu trestu. „*NEEXISTUJE HORŠÍ MATKA, NEŽ JSI TY!*“ křičí mi cosi do uší.

Zdánlivě se snažím to „něco“ umlčet alespoň tím, že řeknu Kristýnce, že je „hvězda“, protože její perníčky se povedly. To se ví, že tak, aby to Vojta neslyšel, neboť by mi to stejně nevěřil a je potřeba pro něj zformulovat úplně jiná (samozřejmě soukromá) slova útěchy.

Bez Ibalginu na hlavu to dnes nepůjde, to už je mi jasný. Zůstanu u jednoho druhu, maximálně u dvou a budu doufat, že to přežiju.

Na předvánoční besídku jsou už všichni kromě mě nachystaní, když v tom zjistím, že Verča vytrhala Kristýnce třpytky z kostýmu „*Sněhové vločky*“ a roznosila je všude po různých jejích skrýších. Jako polooblečená Horákyne lítám po domě s jehlou v puse a sbírám třpytky, které na té látce prostě NEDRŽÍ! „*Už jsme měli dávno vyrazit. Mě z toho asi trefí!*“ cedím vzteky mezi zuby a jehlu. Manžel nervózně podupuje v předzíni: „*Tak už se na to VYKAŠLI!*“ křičí na mě. Copak to jde? Na všechno se vykašlat? Máme děti, máme besídku a přichází ty příšerný Vánoce. Já prostě MUSÍM!!!

Kluci v nažehlených kalhotách měli zatím největší potřebu vyválet se v posledním zbytku rozbředlého černého sněhu. Protože (a to je vážná myšlenka): „*Co když se i ten rozpustí a nebude už žádný?*“

Rozbrečela jsem se.

Zapálené svíčky přibývají a nervozita stoupá, není ani uklizeno ani upečeno, vlastně ani nakoupeno, a to všechno ostatní navíc jsem už dávno hodila za hlavu.

Jak to, že mám každý rok pocit, že to nezvládám? Moje vysněné voňavé a pohodové království, kterým budu procházet jako Libuška Šafránková s oddaným Juráškem v zádech, se bortí jak domeček z karet. Čas ubíhá. „*Kdyby tak byl týden navíc, Pane Bože, tak bych to určitě všechno stihla v pohodě.*“

Jako matka, manželka a žena jsem totálně selhala. Selhala jsem vlastně i jako sestra, teta,

snacha, dcera, kamarádka a taky... jako křesťanka?

Při úklidu knihovny jsem objevila zapomenutý Průvodce adventem. Možná blbost, možná ne. První věta hned na začátku od Benedikta XVI. mě dostala:

Boží láska nám umožňuje, abychom den po dni vytrvali ve světě, který je nedokonalý, a nikdy neztráceli naději.

Vykašlala jsem se na to. Nalepila jsem papírovou hvězdu vystříhanou neumělecky dětskou rukou na špinavé okno, uvařila si kafe a sedla si k Bibli. Uvědomila jsem si, že mě mrzí věci, které nejsou zase tak důležité. A na to důležité člověk vůbec nehledí.

Jaké by to asi bylo, kdyby ONI zakleпали u našich dveří? „*Ne, nezlobte se, dnes se mi to nehodí. Vážně pro vás nemám místo ani čas. Zrovna totiž leštím kohoutky na umyvadle a potom jedu do Tesca...*“

Vlastně je to docela hezké. Pán Ježíš se narodil v chlévě: „*No, tak vítěj i u nás doma!*“

Kdyby všechno to hlavní záleželo jenom na nás, nestály by Vánoce za nic. Díky Bohu to nejdůležitější přijde, i když my mamky všechno nestihneme. Advent skončí a svátky zavítají možná do neuklizených domovů bez cukroví a ozdob, ale především do připravených srdcí.

Ještě je stále na stole. Svíčky vyteklé do opadaných větviček. Někdo snědl sušená jablíčka, kterými byl ozdoben. Nejspíš Verča. Místo toho jsou do něj zapíchané spálené sirky (tzv. pánská dekorace). Už je konec a měla bych ho vyhodit? Přemýšlím o tom.

„*Ano, Pane Bože, úplně všechno se mi nepovedlo. Zase jsem se tím blázincem nechala strhnout, jako každý rok. Ale ten pocit, že mě i přesto máš rád a stejně přijdeš mezi nás, je prostě SKVĚLÝ.*“

Markéta Kartáková

DOPIS

Dopisuji si s o. Josefem Koláčkem z vatikánského českého vysílání, který moderoval pohřeb Svatého otce Jana Pavla II. – To jsme ho viděli poprvé v TV. Nyní oslavil 1. září osmdesáté narozeniny. Byl vydán bulletin, který mi zaslal, i přílohy z jeho návštěvy v Brně a v Praze ve dnech zářijových, kdy do naší republiky přijel Sv. otec Benedikt XVI.

Za totality jsem mu napsala „nesmělý“ dotaz s tím, že nemáme pro poutníky obrázky naší sv. Kateřiny Sienské a že poslouchám vysílání z rádia Vatikán. K mé radosti se ozval a zaslal mi obrázky této světice, jiné v té době nebyly – jen ona v rakvi s cizojazyčnými modlitbami /vnuk přeložil/. Rozdala jsem. Setkala jsem se s ním dvakrát v Telči, kdy přednášel při setkání jezuitů. Přijal pozvání k našim betlémům, bohužel mu to zatím nevyšlo, pro mnoho návštěv, které na Moravě má.

Posílá mi cenné dopisy a fotografie, jež jsou mu dostupné. Velmi si toho vážím a posílám mu zprávy z naší farnosti, což ho zajímá. Také kalendáře z rádia Vatikán, již na rok 2010, s fotografií, jak mladí přinášejí papeži Benediktovi XVI. dary při mši sv. ve Staré Boleslavi – 28.9.2009.

Byly též vydány vánoční poštovní známky. Popis jsem nechala přeložit.

Přání misijní vánoční zní: Aby o Vánocích lidé na zemi poznali Vtělené Slovo jako Světlo, které osvětluje každého člověka, a aby národy otevřely své dveře Kristu, Spasiteli světa...

Lidmila Vokřínková

*Milá paní Lidmilo,
díky za zasněžený pozdrav – dopis z Třeště. I já naplno prožíval cestu Benedikta XVI. v Brně a v Praze. Vše jsem komentoval z Vatikánu pro SAT 2000 – televize italské biskupské konference, a zase jednou jsem byl hrdý na naše věřící.*

P. Josef Koláček

JAN SARKANDER (1576 – 1620)

Jan Sarkander se narodil 20.12.1576 ve Skočově na Těšínsku matce Heleně Gurecké z Kornic a otci Řehoři Matějovi Sarkanderovi, o kterém se nic neví, jenom to, že byl svobodný, zchudlý šlechtic. Jan měl tři bratry, Mikuláše, Pavla a Václava a sestru. Narodil se na Těšínsku, které bylo národnostně a nábožensky různorodé, ale spíše převažovali protestanti, proto se krátce po jeho narození rodina přestěhovala do Příbora na Olomoucku, kde měla katolická rodina více klidu.

Víme o něm, že úspěšně studoval na jezuitských školách v Olomouci a byl tu členem Mariánské družiny. V roce 1600 byl představenými školy doporučen do pražského Klementina, kde roku 1602 získává titul bakalářský a o rok později magisterský. Následuje studium teologie ve Štýrském Hradci, odkud odchází na Moravu ke svému bratru Mikulášovi, který byl knězem. Téhož roku se ožení s Annou Plachetskou, dcerou měšťana z Meziříčí nad Oslavou. Manželství nemá dlouhé trvání. Anna brzo po svatbě za nejasných

okolností umírá.

Tento tvrdý zážitek se podepisuje na Janově smýšlení a rozhodl se pokračovat v duchovní kariéře. Ještě téhož roku je mu kardinálem Dietrichsteinem uděleno nižší svěcení. S tímto svěcením vypomáhá bratru Mikulášovi v duchovní správě. Zanedlouho je vysvěcen na podjáhna a roku 1609 je vysvěcen na kněze.

Než se jeho pastorační činnost pořádně rozjela, tak byla náhle přerušena. Vlivný bratr Mikuláš se zapletl do odboje proti Matyášovi (ovládal Moravu) ve prospěch císaře Rudolfa II. Byl zatčen a tvrdě vyslýchán. Na kardinála tlačil habsburský dvůr a Řím, aby byl propuštěn. Na Vánoce Mikuláš z vězení utekl, nejspíš za pomoci kardinála. Ale utekl do Pasova a stal se chráněncem Rudolfa II. Když se to dozvěděl kardinál, běsnil. Všechny snahy o získání Mikuláše ztroskotaly, tak nechal zatknout a vyslýchal jeden rok jeho bratra Jana. Nic mu nebylo prokázáno, tak byl na revers propuštěn.

Odešel na farnost do Chartáv. Jenomže zakazoval lidem při mši zpěv oblíbených protestantských písní a tak se dostal do ostrého sporu s místními farníky. Spor skončil ostrým zásahem kardinála, který pokáral Jana za přílišnou horlivost. Netrvalo to dlouho a rozhněval kardinála znovu. Chtěl totiž odejít na severní hranice země. To si ale jeho odpůrci vykládali jako snahu o útěk do Polska. Přestože pohyb kněží byl v tehdejší době běžný, bylo devět přeložení za sedm let velmi výjimečné.

Teprve v Holešově se jeho situace uklidnila a jeho pozice byla dobrá, protože se ocitl na panství Ladislava Popela z Lobkovic, významného katolického velmože. Klidný život mu skončil, když chtěl církevní desátky po protestantském šlechtici Václavu Bítovském z Bítova. (Hranice farností se v té době nekryly z hranicemi panství.) Vyhladování faráře bylo v té době běžné, když se chtěli zbavit faráře a získat faru na svoji stranu.

Stavovské povstání v Čechách a na Moravě velmi Janovi zkomplikovalo život. Jeho ochránce Lobkovic byl zatčen. Jan na rady farníků na čas zmizí ze země. Odchází na pouť do

Čenstochové a tam vyčkává, ale po čase se vrací do Holešova. Počátkem roku 1620 do země vtrhli Lisovčici a drancují Moravu při pochodu na Vídeň a dále na rakousko-turecké bojiště. Když se blížili k Holešovu, tak jim naproti vyšlo procesí s křížem vedené knězem. Lisovčici pozdravili nejvyšší svátostí, zazpívali katolickou píseň a Holešovu se vyhnuli.

Ale toto zázračné vyvážnutí Holešova od pohromy si protestanti nevykládali jako zázrak. Byli přesvědčeni, že se s nimi domluvil, jako emisar Lobkovice, na vyplenění protestantských panství při návštěvě Čenstochové. Byl na něj vydán zatykač. Byl dopaden a je vyslýchán útrpným právem v Olomouci. Je obviněn z velezrady a ještě mu byly přidány činy, které sice udělali katolíci kněží, ale on s nimi neměl nic společného. (Jeden katolický kněz nechal vykopat na hřbitově ostatky matky odpadlíka od katolíků a dal je zakopat na zahradě za vsí. Protestanti to občas taky dělali.) Sarkander ani při třetím stupni mučení nic nevypověděl a následkům mučení zanedlouho podlehl. Při mučení vytrpěl víc než mnozí, protože měl velmi pevné zdraví. Že byl mučedník, si mysleli při oznámení jeho smrti všichni katolíci. Kardinál nechal na jeho rakev dát červené roucho a nechal zhotovit jeho rytinu, kterou rozeslal po celé Evropě s Janovým popisem mučednické smrti. Také nechal krátce po jeho smrti sepsat Sarkanderův životopis.

Ale Evropu zasáhla třicetiletá válka a Jan upadl do pozadí. Když se v 18. století úspěšně blížilo svatořečení Jana Nepomuckého, tak se zvedla úcta na Moravě k Janovi, ale opět měl i po smrti smůlu. Lidé, kteří se nejvíc zasazují o jeho svatořečení, náhle umírají a on upadá do zapomnění. V roce 1859 je po velkém sporu odborné veřejnosti papežem blahořečen. Jeho svatořečení je opět komplikované. Jen stěží se nacházejí důvěryhodné prameny o jeho životě, a tak se svatořečení odkládá na neurčito. Také mu na konci 19. stol. uškodilo protihabsburské smýšlení tehdejší společnosti. Svatořečen je teprve v roce 1995 Janem Pavlem II. v Olomouci, slavnosti v Olomouci se papež osobně zúčastnil.

Josef Kolba

CO JE SE MNOU...

Nejdříve chci poprosit za prominutí, že se tak drahý čas neozývám. Chtěl jsem napsat už před „velkými“ prázdninami, pak aspoň stručně na podzim... a nakonec až nyní...

Někteří asi už vědí, někteří zatím ne... Jak to tak bývá u některých bohoslovců, zvláště u těch, kteří nastoupili ke kněžské formaci hned po střední škole, i já tento rok (svou kněžskou formaci) přerušuji, a to jak ve studiu na teologické fakultě, tak především v kněžském semináři...

Nejsem tak tento školní rok v Olomouci, ale od začátku září se nacházím v Pozořicích, jedné farnosti kousek za Brnem směrem na Vyškov, kde také nyní je na kněžském důchodě Mons. Karel Pavlíček, který na poč. 70. let začínal svou kněžskou službu – jako kaplan – v naší Třešti.

Žiju tu s ním a ještě s jedním knězem – místním farářem a modřickým děkanem zároveň – a snažím se tu na sobě pracovat, dozrát a také, dá se říct, „čekám“, jakou cestou povedou mé kroky ten příští (školní) rok.

Děkuji všem za vzpomínku v modlitbě i za jakoukoli dosavadní podporu. Především těch modliteb je třeba a moc si jich cením, i když to často neprojevují navenek. Také o ně (o modlitby) prosím pro tu „hrstku“ těch bohoslovců, kteří jsou ještě zatím v semináři, ale také pro všechny ty, kteří hledají tu svou cestu životem a především, v tomto Roce kněží, pro všechny kněze, zejména ty z naší diecéze a v ní působící, ať je Pán provází a je jim záštitou, oporou...

V Pozořicích dne 13. prosince 2009

Martin Trojan

PODĚKOVÁNÍ

Na závěr roku bych chtěl poděkovat všem, kteří se podíleli na životě farnosti Třešť, Růžená a Kostelec. Ať už pomáháte pravidelně nebo podle potřeby. Ať vám to Bůh odmění na věčnosti. Ze srdce děkuji i za duchovní podporu v modlitbách.

otec Tomáš

DIÁŘ OTCE TOMÁŠE

- 24.12. Štědrý den**
13:00, 13:45 Živý betlém
15:30 Kostelec
20:30 Růžená
22:30 Třešť
- 25.12. Slavnost Narození Páně**
09:00, 17:30 Třešť
10:45 Růžená
16:00 Kostelec
- 26.12. Svátek sv. Štěpána**
08:30 Třešť
10:00 Růžená
16:00 Kostelec
(s nedělní platností)
- 27.12. Svátek svaté Rodiny**
(den modliteb za rodiny, manžele)
žehnání vína po mši svaté
08:00, 17:30 Třešť
10:00 Růžená
15:00 koncert skupiny Labyrint
- 27.12. 17:00 Hodice – mše svatá v KD
- 29.12. 31.12. Sv. Silvestra**
16:00 Růžená
17:30 Třešť
23:00-24:00 adorace
- 1.1.2010 Slavnost Matky Boží Panny Marie**
09:00, 17:30 Třešť
10:45 Růžená
16:00 Kostelec
- 4.1.- 6.1. dovolená
- 6.1. Slavnost Zjevení Páně**
(žehnání vody, křídý, zlata a kadidla)
16:00 Růžená
17:30 Třešť (po mši sv. scénka)
- 8.1. návštěva nemocných
9.1. ples KDU-ČSL
10.1. Svátek Křtu Páně (končí doba vánoční)
08:30, 17:30 Třešť
10:00 Růžená
15:00 novoroční koncert u sv. Kateřiny
- 2.2. Svátek Uvedení Páně do chrámu
(žehnání svíci)
16:00 Růžená
17:30 Třešť
- 7.2. Udělování svátosti nemocných při mši svaté
- 14.2. Farní den s plzeňským biskupem Františkem Radkovským
10:00 mše svatá u sv. Kateřiny
- 17.2. Popeleční středa
16:00 Růžená
17:30 Třešť
- 19.-24.2. Exercicie na Vranově u Brna
- Od 1. neděle postní 21.2.2010 se mění čas večerních bohoslužeb na 18:00 hodin.**

VÁNOČNÍ MODLITBA

Drahý Pane,
v tomto čase dávání a přijímání
přehlédnu snadno dary,
které mně dáváš Ty.

Děkuji Ti za místo, kde mohu bydlet,
za oděv, jídlo a všechny dobré věci,
které mi denně opatřuješ.

Děkuji za lidi, které jsi postavil do mého
života, kteří znají mé nedostatky,
ale stále mne milují.

Děkuji Ti, že zůstáváš se mnou
v nesnázích života
a táhneš mne blíž k sobě.

Děkuji za pokoj, který dáváš jedině Ty.
Nejvíce ze všeho Ti děkuji, Pane, za to,
že ses narodil pro mou záchranu.

Děkuji Ti, že moje budoucnost je
ve Tvých rukou.

Děkuji Ti, že jsi nadějí pro každého.

**„Bohu budiž vzdán dík
za jeho nevystižitelný dar!“**
(Bible, 2. list Korintským 9,15)

Římskokatolická
Farnost
Třešť

VÁNOCNÍ KONGERT

27.12.2009
15:00 hodin
kostel sv. Kateřiny Sienské

Římskokatolická farnost Třešť Vás zve na tradiční

Živý betlém,

který se uskuteční

dne **24.12. 2009** ve **13.00** a **13.45** hodin **na náměstí v Třešti.**

Součástí programu bude opět benefiční prodejní výstava ozdob,
obrázků a dalších výtvarných dílek dětí z MŠ, ZŠ a ZUŠ.

Výtěžek z prodejní výstavy bude i tento rok odevzdán

P. Romanu Musilovi, misionáři na Haiti, který jej využije na podporu
misijních aktivit spojených s péčí o vzdělání a zdravotní zabezpečení
dětí v misií (zajištění zdroje pitné vody, dostavba školy
a zdravotního střediska v misií Baie de Henne na Haiti).

Srdečně zvu pořadatele

FARNÍ CHARITA INFORMUJE

V říjnu o sobotách 10.10. a 17.10.2009 se na faře v Třešti konala sbírka věcí pro potřebné. Všechny tyto věci - převážně šatstvo - byly dne 20.10.2009 naloženy za pomoci učňů z učňovské školy a s přispěním firmy Podzimek a synové (nákladní auto pro přepravu na nádraží) do vagonu a odeslány Diakonii Broumov. Tam po vytrídění budou k dalšímu využití připravené pro potřebné lidi.

Farní charita Třešť je přes Oblastní charitu Jihlava zapojena do projektu veřejné Tříkrálové sbírky, kterou každoročně pořádá Charita České republiky (od roku 2001). Je určena na pomoc lidem v nouzi u nás i v zahraničí.

Tříkráloví koledníci putují dům od domu, přinášejí lidem radostnou zprávu o příchodu Boží lásky na svět skrze dítě narozené v betlémských jeslích. Při tom prosí o dar na pomoc lidem v nouzi. Jejich prostřednictvím můžete účinně pomoci bližním, kteří si sami pomoci nemohou.

Těch, kterým Charita pomáhá, je mnoho, ale koledníků zatím není dost.

Svůj dar můžete věnovat buď skupince koledníků, kterou ve městě potkáte, nebo do pevných kasiček např. ve stánku p. Šalandy (u Alberta), Na Hrázi v obchodě. Pokladničky jsou označeny logem Charity.

Výsledek Tříkrálové sbírky se rozděljuje na jednotlivé projekty Oblastní charity Jihlava: Domovinka Dačice, Charitní pečovatelská služba Kamenice, Luka nad Jihlavou, Jihlava, Telč, Nová Říše, Kostelec, Janštejn.

Všem, kteří koledníky přijali a do pokladničky přispěli, děkujeme srdečně křesťanským Pán Bůh zaplat'.

Za Farní charitu Třešť
Z. Brychta

V těchto dnech právě vychází publikace brněnského biskupa Vojtěcha Cikrleho Pastýřské listy z let 1990-2009.

Vojtěch Cikrle (*1946) byl Svatým otcem Janem Pavlem II. jmenován v pořadí 13. biskupem brněnské diecéze dne 14. února 1990. Biskupské svěcení přijal 31. března 1990 v katedrále sv. Petra a Pavla z rukou olomouckého arcibiskupa Františka Vaňáka.

Dvacetiletí biskupské služby, které si zanedlouho připomene, bilancuje biskup Cikrle vydáním knihy Pastýřské listy. Ta nabízí přehled pastýřských listů, dopisů, homilií a tématických textů z let 1990-2009. Biskupova poselství jsou převážně adresována mladým lidem, rodinám a kněžím.

Knihu pro Biskupství brněnské vydalo Karmelitánské nakladatelství. Cena 119 Kč.

NOVOROČNÍ PLES

9. ledna 2009 pořádá místní organizace KDU-ČSL a Římskokatolická farnost v Třešti Novoroční ples v kulturním domě. Začátek je ve 20:00 hodin, k tanci a poslechu hraje E.M.I.L. z Havlíčkova Brodu a předtančení představí rock and rollový klub Elvis Jihlava. Vstupné 120 Kč.

ZE ŽIVOTA FARNOSTI

KŘEST

Třešť: Adam Šalanda

POHŘBY

Třešť: Růžena Pátková
Marie Marešová
Růžena Bambulová
Arnošt Jakubec

SVATBA

Třešť: Jan Šindler a Hana Padrtová